

Arrest

nr. 210 735 van 10 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VINCKE
Maalse steenweg 138
8310 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2018.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat F. COUVREUR *loco* advocaat K. VINCKE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 4 december 2001 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 5 december 2001 asiel aan. Op 7 december 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Nadat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het hoger beroep tegen deze beslissing op 9 augustus 2002 ontvankelijk verklaart, neemt hij op 12 augustus 2005 de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Op 17 april 2018 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van verzoeker een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus.

1.3. Op 28 augustus 2018 verzoekt verzoeker opnieuw om internationale bescherming. Op 26 september 2018 neemt de commissaris-generaal de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker per drager wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger, van Tsjetsjeense origine, geboren te Grozny op 4 november 1980.

Uw vader is in 1995 overleden in de eerste Tsjetsjeense oorlog. Tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog sloot u zich zelf aan bij de rebellen. Uw taak bestond er onder andere in de kok bij te staan. Toen men u omstreeks 2001 vroeg om actief deel te nemen aan aanslagen, was u hiertoe niet bereid en zag u als enige oplossing het land te ontvluchten. U kwam naar België en diende er samen met uw toenmalige echtgenote, Z. M.-G. (...), een eerste verzoek om internationale bescherming in op 5 december 2001. Op 16 augustus 2005 werd u door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) als vluchteling erkend.

Op 23 maart 2004 werd u door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar wegens poging tot doodslag.

Op 30 juni 2009 werd u door de Correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van tenuitvoerlegging voor een periode van 5 jaar voor wat betreft de uitgesproken gevangenisstraf met uitzondering van de reeds ondergane hechtenis, met probatievoorwaarden, wegens aanschaf, bezit en verkoop van verdovende middelen. Het uitstel werd op 25 juni 2012 door de Correctionele rechtbank te Brugge herroepen.

Op 2 mei 2012 werd u door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden wegens diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, gebruikmakend van een voertuig.

Op 19 juni 2013 werd u door de Correctionele rechtbank te Brugge bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden wegens poging tot diefstal met braak en heling. Het verzet dat u hiertegen aantekende werd bij vonnis van de Correctionele rechtbank te Brugge van 4 juni 2014 onontvankelijk verklaard.

Uit de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van de Dienst Vreemdelingenzaken, blijkt bovendien dat u op 16 november 2017 door de Correctionele Rechtbank te Brugge definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens diefstal met geweld of bedreiging.

Op 15 januari 2018 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

U werd opgeroepen om u op 29 maart 2018 aan te bieden voor een gehoor op de zetel van het CGVS, maar u bood zich niet aan voor het persoonlijk onderhoud. Op 17 april 2018 ging het CGVS over tot de beslissing van de intrekking van de vluchtelingstatus. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 28 augustus 2018 diende u vanuit het gesloten centrum van Brugge een volgend verzoek om internationale bescherming in. Met het oog hierop vulde u de daartoe bestemde vragenlijst in. In de vragenlijst en in het daaropvolgende persoonlijk onderhoud via videoconferentie haalde u aan dat u weliswaar misdaden gepleegd heeft in het verleden, waarvan u de omstandigheden ook verder toelichtte, maar preciseerde u dat u zich hier sinds 2016 niet langer mee inlaat. Daarnaast haalde u aan dat u in Tsjetsjenië nog steeds als terrorist wordt beschouwd vanwege uw activiteiten als rebel voor uw vertrek in 2001.

U bezorgde geen documenten om uw volgend verzoek te staven.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Voorafgaand moet beklemtoond worden dat er op 17 april 2018 door het CGVS werd overgegaan tot een intrekking van uw vluchtelingenstatus, als gevolg van het feit dat u veroordeeld bent voor verschillende misdaden en als een gevaar voor de samenleving wordt beschouwd. U ging niet in beroep tegen deze beslissing binnen de daarvoor voorziene wettelijke termijn zodat de beslissing vaststaat behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er nieuwe elementen aanwezig zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans minstens aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig dossier is er geen dergelijk element voorhanden.

In de schriftelijke en mondelinge verklaringen die u deed in het kader van het huidige volgend verzoek geeft u aan dat u (1) nog steeds te vrezen hebt in uw land van herkomst aangezien men u daar nog steeds als terrorist beschouwt en (2) geeft u meer uitleg bij uw gepleegde misdaden die aan de basis lagen van de intrekking van uw vluchtelingenstatuut.

Wat in de eerste plaats uw verklaringen betreft over het feit dat men u in Rusland bij terugkeer nog steeds als terrorist zou bestempelen als gevolg van uw activiteiten uit 2001, moet opgemerkt worden dat het CGVS deze zaken niet betwist. In 2005 werd u reeds een vluchtelingenstatuut toegekend op basis van deze redenen. Dit statuut werd in 2018 echter ingetrokken aangezien het CGVS tot de conclusie kwam dat u een gevaar vormt voor de samenleving vanwege de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en de veroordelingen die daarop volgden, zoals uitvoeriger wordt besproken in de beslissing tot intrekking van 17 april 2018. De elementen die u nu aanhaalt met betrekking tot uw situatie in Rusland, zijn dan ook geen nieuwe elementen die de beslissing tot intrekking van de vluchtelingstatus kunnen wijzigen, en derhalve evenmin nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Tijdens het persoonlijk onderhoud becommentarieerde u in de tweede plaats de misdaden die aan de basis lagen van de beslissing tot intrekking. U haalde aan dat de veroordeling van poging tot doodslag dateerde van 2004, dus van voor de toekenning van uw asielstatuut en dat u de controle verloor naar aanleiding van een discussie met een Russische contractsoldaat (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud 14.09.2018, p. 4). Deze verklaringen kunnen echter geen afbreuk doen aan het feit dat het een definitieve veroordeling van een bijzonder ernstig misdrijf betreft, zoals reeds besproken in de beslissing tot intrekking. Ook uw verdere beweringen dat de volgende veroordelingen allemaal het gevolg waren van uw drugsgebruik, dat u bij de gepleegde feiten die aan de basis lagen van de veroordeling uit 2009 slechts een passagier was die een chauffeur die drugs ging halen in Rotterdam gezelschap wilde houden, en dat het u toegeschreven geweld in werkelijkheid telkens slechts een verdedigingsreactie van u betrof (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud 14.09.2018, p. 5), kunnen de inschattingen die in de in acht genomen vonnissen zijn te lezen niet wijzigen.

U geeft tot slot nog aan dat uw meest recente veroordeling van achttien maanden effectief werd omgezet in een werkstraf van 80 uren. Met deze laatste veroordeling werd echter geen rekening worden gehouden bij het nemen van de beslissing tot intrekking van het vluchtelingenstatuut, als gevolg van de recente datum van de veroordeling. Dat er nog een verdere veroordeling blijkt te zijn dan degene waarvan reeds sprake in de beslissing tot intrekking, ongeacht de precieze draagwijdte ervan, kan de reeds getrokken conclusie tot intrekking hoe dan ook niet wijzigen. Zulk een veroordeling en de feiten die ervan aan de basis liggen (zie supra) relateert integendeel de ernst van de door u aangehaalde verschoningsgronden met betrekking tot uw doen en laten in België.

Tot slot wist u nog te vertellen dat u sinds 2016 een andere richting bent ingeslagen en niet langer een drugsgebruiker bent (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud 14.09.2018, pp. 5). Ook deze bewering kan echter de eerder genomen intrekking naar aanleiding van de lange reeks veroordelingen niet wijzigen.

Wat betreft uw argument als zou u in het kader van de vorige procedure met het oog op de intrekking van de vluchtelingenstatus die u werd verleend niet naar het persoonlijk onderhoud zijn gekomen omdat u de oproepingsbrief niet heeft gekregen aangezien er verhuiswerkzaamheden bezig waren in de gang van het gebouw waar u woonde (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud 14.09.2018, pp. 2-3), moet tot slot worden opgemerkt dat zulks niet kan overtuigen. Daar gelaten dat nazicht van het administratief dossier genoegzaam uitwijst dat de kwestieuze oproepingsbrief op correcte en rechtsgeldige wijze aan u werd toegestuurd door de diensten van het CGVS, en het CGVS hierdoor heeft voldaan aan haar verplichtingen, dient te worden benadrukt dat u zich beperkt tot het opwerpen van loutere beweringen, zonder evenwel ook maar enig concreet of verifieerbaar element bij te brengen waaruit kan blijken dat u effectief verhinderd was om briefwisseling in ontvangst te nemen op de door u gekozen woonplaats.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en van het volledige administratieve dossier, elementen bestaan waaruit blijkt dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zal schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 51/8 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker meent dat het door hem op 28 augustus 2018 ingediende verzoek om internationale bescherming ontvankelijk is en zet met betrekking tot de vereiste van het bestaan van nieuwe elementen het volgende uiteen:

"In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming op grond van art. 57/6/2 VW onontvankelijk verklaard. De aanvraag van verzoeker wordt als een "volgend verzoek" beschouwd in de zin van de Vreemdelingenwet. Een "volgend verzoek" is onontvankelijk indien er geen nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor de erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De bedoeling hiervan is onder andere om te vermijden dat nutteloze verzoeken worden ingediend in het geval een persoon een eerdere weigeringsbeslissing kreeg.⁵

De regels mbt het volgend verzoek worden uiteengezet in art. 51/8 VW en art. 57/6/2 VW.

Art. 51/8 Vw bepaalt het volgende:

"(...)"

Art. 57/6/2 bepaalt het volgende:

"(...)"

Uit de bewoording van beide artikels blijkt dat ze zich richten op de situatie waarin een persoon niet of nog niet erkend werd als vluchteling of als subsidiaire bescherming. Art. 51/8 spreekt namelijk van "...nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt..." Dit impliceert dat de indiener van het volgend verzoek in de zin van dit artikel nog niet is erkend. Ofwel is er nog een procedure hangende, ofwel werd een eerder verzoek afgewezen.

Verzoeker werd reeds eerder erkend als vluchteling, maar zijn statuut werd ingetrokken. In dit geval is art. 51/8 VW dus niet van toepassing aangezien er geen sprake is van een eerdere afwijzing die verantwoordt dat er elementen moeten worden aangebracht die de kans groter maken dat de verzoeker erkend wordt.

De in de beslissing van 26 september 2016 door het CGVS gehanteerde interpretatie is niet conform Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van de Europese Unie dd 1 december 2005. Uit de preliminaire overwegingen (5) en (7) en uit art. 5 van de richtlijn blijkt dat het doel van deze richtlijn minimumharmonisering betreft. Minder beschermende nationale regelgeving is in strijd met de Richtlijn.

Art. 32 van de Richtlijn voorziet een regeling voor de "volgende verzoeken" in drie gevallen:

- Ten eerste in het geval beschreven in art. 32 lid 1. Dit betreft het geval waarin er, hangende het eerste verzoek, nieuwe verklaringen worden gedaan of er een volgend verzoek werd ingediend.*
- Ten tweede is er het geval waarin het eerste verzoek werd ingetrokken door de verzoeker zelf (art. 32 lid 2, a).*
- Tot slot is er het geval waarin er reeds een definitieve beslissing is genomen over het vorige verzoek.*

Het geval van verzoeker strookt niet met een van deze drie beschreven gevallen die verantwoordt dat een volgend verzoek sneller wordt behandeld. Het door verzoeker op 28 augustus 2018 ingediende verzoek, is niet het gevolg van een eerder verzoek dat werd afgewezen. Het verzoek werd ingediend nadat het CGVS de status van verzoeker introk en omdat verzoeker een blijvende vrees heeft om onmenselijk behandeld te worden bij terugkeer naar zijn land van oorsprong.

Het verzoek van verzoeker mocht dus niet onontvankelijk verklaard worden op basis van art. 57/6/2 Vw."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"In ondergeschikte orde, voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel zou zijn dat het in het specifieke geval van verzoeker toch noodzakelijk is om nieuwe elementen aan te brengen alvorens de aanvraag ten gronde kan beoordeeld worden, vraagt verzoeker aan de raad om zijn verzoek ontvankelijk te verklaren wegens het bestaan van nieuwe elementen en wegens een eventuele schending van art. 3 EVRM.

A) Nieuwe elementen

Anderzijds is het zo dat verzoeker weldegelijk nieuwe elementen heeft aangebracht. Zo blijkt duidelijk dat er sinds zijn vlucht in 2001 nog steeds ernstige mensenrechtenschendingen zijn tegen personen die gelinkt zijn aan de Tsjetsjeense rebellen. (Supra, p. 2 en 3 en de aldaar geciteerde rapporten).

Deze veel voorkomende mensenrechtenschendingen blijven niet abstract voor verzoeker. Zo was er in 2006 een razzia in het huis van de moeder van verzoeker, dit omdat de neef van verzoeker rebellenlid is. Verzoekers moeder werd gearresteerd en langdurig ondervraagd door de politie. Hierbij werd er ook gepolst naar verzoeker.

Recent, op 31 augustus 2018, is een andere neef van verzoeker in zeer verdachte omstandigheden omgekomen. Tijdens een achtervolging door de politie werd zijn neef meermaals beschoten door de politie. Uiteindelijk reed de neef van verzoeker tegen een boom en overleed. De politie ontkent dat er geschoten werd ondanks duidelijke aanwezigheid van kogelinslagen in de auto. Dit werd niet onderzocht door de autoriteiten. Er was geen rechtstreekse aanleiding voor deze schietpartij. Enkel de link van de familie van verzoeker met de Tsjetsjeense rebellen kan dit verklaren.

B) Het onderzoek naar een eventuele schending van art. 3 EVRM

In het arrest *M.D. en M.A./België* oordeelde het EHRM dat België art. 3 schond door een nieuw verzoek onontvankelijk te verklaren zonder dat het verzoek om internationale bescherming inhoudelijk onderzocht werd.⁶ Het Hof oordeelde dat de nationale overheden een versnelde procedure mogen hanteren in het geval van een herhaald verzoek om internationale bescherming. Hierbij mag er echter niet aan voorbij gegaan worden dat de overheid steeds zo nauwlettend en nauwkeurig mogelijk moet onderzoeken of het afwijzen van het verzoek niet tot een schending van art. 3 EVRM leidt.

Om te kunnen spreken van een schending van art. 3 EVRM die wordt veroorzaakt door het uitwijzen van een vreemdeling, dienen twee zaken bewezen te worden. Enerzijds dient er sprake te zijn van een algemene situatie die een risico inhoudt op een schending van art. 3 EVRM, Anderzijds moeten er ook specifieke omstandigheden eigen aan de verzoeker te bestaan die dit risico met zich meebrengen.

In de Noordelijke Kaukasus is er duidelijk sprake van een algemene situatie waarin er ernstige schendingen van de mensenrechten plaatsvinden. De hoger geciteerde rapporten spreken van willekeurige arrestaties, detentie op geheime locaties, gedwongen verdwijningen, standrechtelijke executies, foltering...

De rebellengroepen in Tsjetsjenië worden door de Tsjetsjeense autoriteiten beschouwd als terroristische groeperingen. Ondanks het einde van de burgeroorlog worden veel leden en supporters van de rebellenbeweging gearresteerd door het Tsjetsjeense regime. In de meeste gevallen leiden deze arrestaties tot standrechtelijke executies.⁷ Ook familieleden en personen waarvan vermoed wordt dat ze banden hebben met opstandelingen, worden het slachtoffer van brutale repressie.⁸

Verzoeker werd op 12 augustus 2005 erkend als vluchteling. In zijn gehoor die aan deze beslissing voorafging, gaf hij aan dat hij wegens zijn voormalig lidmaatschap van de Tsjetsjeense rebellen vreesde voor zijn leven. Meerdere malen stonden de autoriteiten aan de deur van verzoekers moeder, op zoek naar hem. Ook na zijn erkenning, in 2006, werd zijn moeder verhoord over de locatie van verzoeker. Dit was voor de moeder van verzoeker de reden om ook naar België te vluchten.

Recent, op 31 augustus 2018, overleed de neef van verzoeker in verdachte omstandigheden na een achtervolging door de autoriteiten. (zie supra.)

De vader van verzoeker, A. M. (...), werd op 28 november 1995 door de Russische autoriteiten gedood omdat hij een leidend figuur was in de rebellenbeweging. Stukken hiervan werden gevoegd bij het asiëldossier van verzoeker, ten tijde van zijn eerste aanvraag.

Er is dus duidelijk sprake van zowel algemene als persoonlijke elementen die aantonen dat verzoeker bij uitwijzing naar Rusland weldegelijk een risico loopt op een onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verweerder heeft in de beslissing van 26 september 2018 onvoldoende rekening gehouden met dit risico.”

2.1.3. In een derde middel betoogt verzoeker met betrekking tot de gegrondheid van het door hem op 28 augustus 2018 ingediende verzoek om internationale bescherming het volgende:

“Verzoeker komt weldegelijk in aanmerking voor internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Rusland voor vervolging wegens zijn voormalige banden met de Tsjetsjeense rebellenbeweging. Deze vrees is gegrond, zoals blijkt uit de op pagina 2 en 3 geciteerde rapporten. Door het recente verdachte overlijden van zijn neef, werd deze vrees bij verzoeker bevestigd. Ernstige mensenrechtenschendingen tegen personen die gelinkt zijn aan de Tsjetsjeense rebellenbeweging, vinden nog steeds regelmatig plaats.

Het is duidelijk dat de vrees voldoende ernstig is. Verzoeker vreest voor zijn leven, met name voor standrechtelijke executie of gedwongen verdwijning (art. 2 EVRM) en voor foltering of onmenselijke behandeling (art. 3 EVRM) in het geval hij opgepakt wordt door de autoriteiten.

De gevreesde vervolging vindt zijn oorsprong in het feit dat verzoeker voormalig lid is van de rebellenbeweging. Dit vormt een beschermde categorie in de zin van het vluchtelingenverdrag. (politieke overtuiging/ andere groep)

De vluchtelingenstatus van verzoeker werd eerder ingetrokken wegens het gevaar dat hij zou vormen voor de samenleving. Verschillende veroordelingen lagen aan de basis van deze beslissing:

- Het arrest van het Hof van Beroep in Gent dd 23 maart 2004, waarin verzoeker veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 4 jaar voor een poging tot doodslag.

Deze veroordeling werd bij de aanvankelijke asielaanvraag niet in overweging genomen om verzoeker eventueel uit te sluiten van de vluchtelingenstatus. Deze veroordeling kan dus bij de huidige aanvraag niet worden aangewend om te besluiten dat verzoeker nu wel een gevaar vormt voor de samenleving.

- Het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Brugge dd 30 juni 2009 waarin verzoeker veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden met 5 jaar probatieuitstel, dit voor inbreuken op de drugswetgeving.

- Het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen dd 2 mei 2012, waarin verzoeker veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 maanden wegens feiten van diefstal met geweld.

- Het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Brugge dd 19 juni 2013, waarin betrokkene veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 maanden, wegens diefstal met braak.

Verzoeker heeft lange tijd met een ernstig drugsprobleem geworsteld. Dit leidde tot de drie laatst genoemde veroordelingen. Verzoeker heeft vanwege deze verslavingsproblematiek verschillende diefstallen gepleegd. Steeds betrof het een kleine buit. Verzoeker pleegde deze feiten om iets te eten te hebben.

Tegenwoordig is verzoeker clean. Dit zorgt ervoor dat het gevaar dat hij zich opnieuw inlaat met de kleine criminaliteit geweken is. Verzoeker vormt actueel geen gevaar voor de samenleving."

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het rapport "Tchétchénie: situation des droits humains. Mise à jour" van OSAR van 13 mei 2016;

- het rapport "Chechnya and Adjacent Russian regions: Human Rights in the OSCE Region - Europe, Central Asia and North America, Report 2006" van International Helsinki Federation for Human Rights van 27 maart 2007, p. 230-243;

- het rapport "What Your Children Do Will Touch Upon You" van Human Rights Watch van 2 juli 2009, p. 10-29;

- het rapport "Widespread Torture in the Chechen Republic. Human Rights Watch Briefing Paper for the 37th Session UN Committee Against Torture" van Human Rights Watch van 13 november 2006.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, waarnaar voornoemde bepaling verwijst, luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling een volgend verzoek om internationale bescherming indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de verzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de verzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen.

Deze verklaring wordt ondertekend door de verzoeker. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om te ondertekenen. Deze verklaring wordt onverwijld overgezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

In artikel 1, § 1, 20°, van de Vreemdelingenwet wordt een *“volgend verzoek om internationale bescherming”* gedefinieerd als *“elk later verzoek om internationale bescherming dat wordt gedaan nadat een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen, met inbegrip van de beslissingen genomen op basis van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4°, 5°, 7° en 8°”*.

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker op 4 december 2001 in België een asielaanvraag indiende en dat deze aanvraag heeft geleid tot een definitieve beslissing. Ten aanzien van verzoeker werd immers, nadat hij op 12 augustus 2005 erkend werd als vluchteling, op 17 april 2018 een beslissing genomen tot intrekking van de vluchtelingenstatus omdat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet en verzoeker heeft tegen deze beslissing binnen de daartoe in de wet voorziene termijn geen rechtsmiddel aangewend. Het door verzoeker op 28 augustus 2018 ingediende verzoek om internationale bescherming werd dan ook terecht beschouwd als een *“volgend verzoek om internationale bescherming”*.

Gelet op de duidelijke definitie in artikel 1, § 1, 20°, van de Vreemdelingenwet, stelt verzoeker in het eerste middel niet dienstig dat uit de bewoordingen van de artikelen 51/8 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt *“dat ze zich richten op de situatie waarin een persoon niet of nog niet erkend werd als vluchteling of als subsidiair bescherming”*. De omstandigheid dat in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt gesproken van *“nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”*, impliceert niet dat de verzoeker om internationale bescherming in het verleden nooit internationale bescherming mag hebben genoten. Dit impliceert enkel dat de verzoeker om internationale bescherming op het ogenblik dat een definitieve beslissing werd genomen in verband met zijn vorig verzoek om internationale bescherming geen internationale bescherming genoot. Dit is *in casu* het geval nu de vluchtelingenstatus die verzoeker in het jaar 2005 had bekomen met de beslissing van 17 april 2018 werd ingetrokken omdat verzoeker geacht werd een gevaar te vormen voor de samenleving in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet. In dit geval komt het verzoeker toe om ten opzichte van de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus nieuwe elementen aan te brengen waaruit blijkt dat hij geen gevaar meer vormt voor de samenleving en om aan te tonen dat zijn nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet nog actueel is. Gelet op het voorgaande kan uit de loutere omstandigheid dat verzoeker ooit erkend is geweest als vluchteling, maar dat zijn vluchtelingenstatus werd ingetrokken, niet worden afgeleid dat een door hem, na de intrekking van zijn vluchtelingenstatus, ingediend nieuw verzoek om internationale bescherming moet worden beschouwd als een eerste verzoek en dat daarbij opnieuw de elementen zouden moeten worden onderzocht die eerder reeds hebben geleid tot de erkenning van de vluchtelingenstatus, zonder dat daarbij rekening zou worden gehouden met de elementen die hebben geleid tot de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Een lezing van de hierboven aangehaalde bepalingen op de wijze die thans door verzoeker wordt voorgehouden, gaat voorbij aan de *ratio* van deze bepalingen, met name het vermijden dat eenzelfde element door de Belgische asielinstanties meerdere malen dient te worden beoordeeld.

Ook in artikel 32 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, richtlijn die thans herschikt is tot de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), kan nergens worden gelezen dat een verzoek om internationale bescherming niet zou kunnen worden gekwalificeerd als een *“volgend verzoek om internationale bescherming”* indien daarvoor reeds een eerder verzoek om internationale bescherming geleid heeft tot een erkenning als vluchteling en deze vluchtelingenstatus

werd ingetrokken. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de Belgische wetgeving, of de interpretatie die de commissaris-generaal daaraan met de bestreden beslissing heeft gegeven, in strijd is met de Europese regelgeving.

Het door verzoeker op 28 augustus 2018 ingediende verzoek om internationale bescherming werd dan ook terecht beschouwd als een “*volgend verzoek om internationale bescherming*”.

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Te dezen is de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

In zijn schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag en zijn persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat hij nog steeds te vrezen heeft in zijn land van herkomst aangezien men hem daar nog steeds als een terrorist beschouwt en gaf hij meer uitleg bij zijn gepleegde misdaden die aan de basis lagen van de intrekking van het hem toegekende vluchtelingenstatuut (adm. doss., stuk 8, Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag en stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud).

Inzake verzoekers verklaringen over het feit dat men hem in Rusland bij terugkeer nog steeds als terrorist zou bestempelen als gevolg van zijn activiteiten uit 2001 merkt de commissaris-generaal terecht op dat deze zaken niet worden betwist, dat verzoeker om deze redenen in 2005 de vluchtelingenstatus werd toegekend, doch dat deze status op 17 april 2018 werd ingetrokken omdat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, zijn de elementen die verzoeker aanhaalt met betrekking tot de situatie in Rusland geen nieuwe elementen die de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus kunnen wijzigen en die aldus de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker thans opnieuw voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoeker voert in het tweede middel dan ook niet dienstig aan dat er sinds zijn vlucht in 2001 nog steeds ernstige mensenrechtenschendingen zijn tegen personen die gelinkt worden aan de Tsjetsjeense rebellen, dat er in 2006 een razzia werd gehouden in het huis van zijn moeder waarbij naar hem gepolst werd en dat zijn neef op 31 augustus 2018 in zeer verdachte omstandigheden is omgekomen bij een achtervolging door de politie. Om dezelfde redenen verwijst verzoeker evenmin dienstig naar verschillende internationale rapporten met betrekking tot de mensenrechtensituatie in Tsjetsjenië (zie stukkenbundel verzoeker, stukken 3, 4, 5 en 6), waarbij hij overigens zelf in het verzoekschrift aangeeft dat er “*sinds zijn vlucht in 2001 nog steeds ernstige mensenrechtenschendingen zijn tegen personen die gelinkt zijn aan de Tsjetsjeense rebellen*”.

In zoverre verzoeker in het tweede middel verwijst naar het arrest M. D. en M. A. tegen België van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 19 januari 2016, wordt erop gewezen dat *in casu* wel degelijk een onderzoek is gebeurd naar het beweerde risico in geval van terugkeer naar Rusland. *In fine* van de bestreden beslissing worden de bevoegde minister en zijn gemachtigde immers op de hoogte gebracht van het feit dat er elementen bestaan waaruit blijkt dat een verwijdering of terugdrijving van verzoeker naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zal schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dan ook niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Met betrekking tot verzoekers verklaringen over de misdaden die aan de basis lagen van de beslissing van 17 april 2018 tot intrekking van de vluchtelingenstatus, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“U haalde aan dat de veroordeling van poging tot doodslag dateerde van 2004, dus van voor de toekenning van uw asieltatuut en dat u de controle verloor naar aanleiding van een discussie met een Russische contractsoldaat (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud 14.09.2018, p. 4). Deze verklaringen kunnen echter geen afbreuk doen aan het feit dat het een definitieve veroordeling van een bijzonder

ernstig misdrijf betreft, zoals reeds besproken in de beslissing tot intrekking. Ook uw verdere beweringen dat de volgende veroordelingen allemaal het gevolg waren van uw drugsgebruik, dat u bij de gepleegde feiten die aan de basis lagen van de veroordeling uit 2009 slechts een passagier was die een chauffeur die drugs ging halen in Rotterdam gezelschap wilde houden, en dat het u toegeschreven geweld in werkelijkheid telkens slechts een verdedigingsreactie van u betrof (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud 14.09.2018, p. 5), kunnen de inschattingen die in de in acht genomen vonnissen zijn te lezen niet wijzigen.

U geeft tot slot nog aan dat uw meest recente veroordeling van achttien maanden effectief werd omgezet in een werkstraf van 80 uren. Met deze laatste veroordeling werd echter geen rekening worden gehouden bij het nemen van de beslissing tot intrekking van het vluchtelingenstatuut, als gevolg van de recente datum van de veroordeling. Dat er nog een verdere veroordeling blijkt te zijn dan degene waarvan reeds sprake in de beslissing tot intrekking, ongeacht de precieze draagwijdte ervan, kan de reeds getrokken conclusie tot intrekking hoe dan ook niet wijzigen. Zulk een veroordeling en de feiten die ervan aan de basis liggen (zie supra) relateert integendeel de ernst van de door u aangehaalde verschoningsgronden met betrekking tot uw doen en laten in België.

Tot slot wist u nog te vertellen dat u sinds 2016 een andere richting bent ingeslagen en niet langer een drugsgebruiker bent (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud 14.09.2018, pp. 5). Ook deze bewering kan echter de eerder genomen intrekking naar aanleiding van de lange reeks veroordelingen niet wijzigen.

Wat betreft uw argument als zou u in het kader van de vorige procedure met het oog op de intrekking van de vluchtelingenstatus die u werd verleend niet naar het persoonlijk onderhoud zijn gekomen omdat u de oproepingsbrief niet heeft gekregen aangezien er verhuiswerkzaamheden bezig waren in de gang van het gebouw waar u woonde (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud 14.09.2018, pp. 2-3), moet tot slot worden opgemerkt dat zulks niet kan overtuigen. Daar gelaten dat nazicht van het administratief dossier genoegzaam uitwijst dat de kwestieuze oproepingsbrief op correcte en rechtsgeldige wijze aan u werd toegestuurd door de diensten van het CGVS, en het CGVS hierdoor heeft voldaan aan haar verplichtingen, dient te worden benadrukt dat u zich beperkt tot het opwerpen van loutere beweringen, zonder evenwel ook maar enig concreet of verifieerbaar element bij te brengen waaruit kan blijken dat u effectief verhinderd was om briefwisseling in ontvangst te nemen op de door u gekozen woonplaats."

Waar verzoeker in het derde middel herhaalt dat zijn veroordeling door het hof van beroep te Gent tot een gevangenisstraf van vier jaar wegens poging tot doodslag bij zijn eerste asielaanvraag niet in overweging werd genomen om hem eventueel uit te sluiten van de vluchtelingenstatus en dat deze veroordeling bijgevolg niet kan worden aangewend om bij zijn huidig verzoek om internationale bescherming te besluiten dat hij nu wel een gevaar voor de samenleving vormt, wijst de Raad erop dat deze kritiek in wezen gericht is tegen de beslissing van 17 april 2018 tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Verzoeker heeft nagelaten de hem ter beschikking staande rechtsmiddelen tegen deze beslissing aan te wenden en kan dan ook niet dienstig deze kritiek aanwenden tegen de thans bestreden beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Waar verzoeker in het derde middel nog laat gelden dat hij lange tijd met een drugsprobleem geworsteld heeft, maar dat hij thans clean is zodat het gevaar dat hij zich opnieuw inlaat met de kleine criminaliteit geweken is en hij actueel geen gevaar voor de samenleving vormt, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien – en ten overvloede – kan erop worden gewezen dat dit hoe dan ook geen nieuw element betreft dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Verzoeker verklaarde immers sinds 2016 clean te zijn (adm. doss., stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5), zodat dit geen nieuw element is dat niet kon worden meegenomen bij zijn vorige verzoek om internationale bescherming, dat met de beslissing van 17 april 2018 tot intrekking van de vluchtelingenstatus definitief werd afgesloten.

2.3.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient ten slotte te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt hierbij dat het enkele feit dat verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard, op zich geen schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Het niet-ontvankelijk verklaren van een verzoek om internationale bescherming ontslaat de Belgische autoriteiten er evenwel niet van hun internationale verplichtingen na te komen, in het bijzonder deze welke voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM. Een middel genomen uit de schending

van deze bepaling kan evenwel slechts onderzocht worden indien het gericht is tegen een verwijderingsmaatregel, hetgeen *in casu* niet het geval is. De bestreden beslissing houdt immers op zich geen verwijderingsmaatregel in en de Raad doet te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1, van Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid evenmin uitspraak over een verwijderingsmaatregel (*cf.* RvS 24 juni 2008, nr. X).

Ten overvloede kan hierbij nog worden herhaald dat de bevoegde minister en zijn gemachtigde *in fine* van de bestreden beslissing op de hoogte worden gebracht van het feit dat er elementen bestaan waaruit blijkt dat een verwijdering of terugdrijving van verzoeker naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zal schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN